

[J. P. Larsen.]

der maaske ligge en Antydning af, at Venstre med Hensyn til dette Punkt er at faa i Tale, men det vil naturligvis Tiden vise. Begge de to ærede Medlemmer anvendte imidlertid under deres Argumentation for Værnepligtens Fortræffelighed et Udtryk, som jeg nødsages til at gøre et Par Bemærkninger om. Det ærede Medlem Hr. Parkov udtaler Sp. 1882:

„Der vil som Drivfjeder til at indtræde i Vagtkorpset kun blive den Mulighed tilbage, at det gælder at tjene til Livets Ophold.“

Og det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen udtaler Sp. 1869:

„De, som fristes af Lønnen, følger Kaldet, andre følger det ikke.“

Jeg tror ikke, de ærede Medlemmer har Ret. Det er i Almindelighed vanskeligt at analysere Folks Motiver til at træde ind i en eller anden Gerning, og helt ualmindeligt er det vel heller ikke, at Folk finder det betimeligt at tillægge hinanden rent pengelige Motiver, naar Talen er om at gaa ind til en Gerning eller en Stilling. Flittige Læsere af „Skatteborgeren“ faar f. Eks. et levende Indtryk af, hvilke Motiver den Kreds af Læsere, der slutter sig til dette Blad, tillægger bl. a. ogsaa os Rigsdagsmænd, men det forekommer mig dog at være en Opfattelse, som man ikke kan tillægge nogen særlig stor Betydning.

Der er ingen Grund til at tro, at Interessen for Gerningen i Vagtkorpset og Statsmarinen skulde svækkes, fordi Udskrivningen dertil ikke er tvungen. Og selv om Godtgørelsen for de vedkommende skulde spille en Rolle, hvad Ulykke vil der saa være deri? De ærede Medlemmer kan være forvisset om, at det er saa som saa med Idealiteten og Begejstringen hos dem, der tvungen kommer til at bære Værnepligtens Byrde, det erfarer man, naar man færdes i Befolkningen. Jeg ved godt, at det ærede Medlem Hr. Parkov vil sige, at han har gjort den modsatte Erfaring, og jeg er heller ikke blind for, at noget saadant kan være Tilfældet, men i de Kredse, hvor jeg færdes, og hvor der er ikke saa faa, der har baaret den almindelige Værnepligts Byrde, er det ikke idel Begejstring, man sporer, naar Talen gælder denne Byrde.

Tror det ærede Medlem endelig ikke, at Lønningen, den faste Livsstilling, spiller nogen Rolle for Hærens og Flaadens faste Personale, der jo dog udgør et ret betydeligt Antal? Selvfølgelig er det for mange det absolut afgørende Moment; men selv om dette er Tilfældet, saa drister jeg mig natur-

ligvis ikke til at frakende de paagældende Tjenestemænd Interesse for deres Gerning ogsaa for Gerningens Skyld.

Og selv om dette at tjene til Livets Ophold skulde blive Drivfjederen, saa er der ikke den allerfjerneste Grund til at mene, at Vagtkorpset af den Grund skulde blive ensidigt sammensat. Denne Drivfjeder, at ville tjene til Livets Ophold, findes dog vistnok endnu i alle Samfundslag, blandt Folk af alle Anskuelser, og der vil da heller ikke være megen Mening i at laste Folk for at ville tjene til Livets Ophold; man har jo da ogsaa gjort den Erfaring af og til, at der fra visse Hold rettes Bebrejdelser overfor Folk, som uden egen Skyld er kommet i den Situation *ikke* at kunne tjene til Livets Ophold, for ikke at gøre det.

Det forekommer mig at være noget ved Siden af, naar man som Argument mod Værnepligtens Ophævelse og mod, at et saadant Vagtkorps skal være lønnet, anfører netop Lønnen, Godtgørelsen, som Bevis for, at man faar et ensidigt sammensat Korps; jeg skulde mene, at dette netop vil bevirke det modsatte.

Jeg vil saa gerne gøre et Par Bemærkninger om det nordiske Samarbejde. Det er der jo blevet talt en hel Del om, men noget af det, der har forbavset mig mest og tillige ogsaa har moret mig en hel Del, er dette, at forskellige strides om den Ære at være Fader til Barnet. Det plejer ellers ikke at være det almindelige i Paternitets-sager, at man stræber efter at faa sig Faderskabet tillagt, men her synes der ligefrem at staa en Kamp om Æren for at have frembragt denne Idé.

Et af de ærede Medlemmer brugte i sin Tale det Udtryk, at han ikke havde nogen Indflydelse paa det konservative Folkeparti og som Følge deraf heller ikke noget Ansvar; dette er maaske en af Grundene til, at det ærede Medlem er saa ivrig efter at søge sig Æren for Faderskabet tilkendt.

Jeg ser nu bort fra dette, hvem der er Fader til Ideen, der opnaas jo rimeligvis i Tidens Løb Enighed derom, ellers maa man jo her, ligesom det sker i det private Liv, oprette et Interessentskab, der saas om Æren. Men hvad selve Sagen angaar, vil jeg gerne sige, at hvis denne Tanke skulde føres ud i Livet, hvis Bestræbelserne for dens Realisation skulde fortsættes paa samme Maade som hidtil, vil jeg være noget bekymret for det udmærkede Samarbejde, der allerede er i Gang de nordiske Riger imellem, og som jeg den sidste halve Snes Aar har haft Lejlighed til at være med i, et Samarbejde paa intellek-